

A halál az egyetlen lehetőség?

Életet munkál-e, ha kiközösítem a sikertelen öngyilkosságot elkövetőt, vagy teljesen elítélem az önmagát megölőt?

4. oldal

Óvodaavatás Krasznán

Ez a nap igazi mérföldkő közösségünk életében, hiszen egy rég dédelgetett álom vált valóra azáltal, hogy felépült a Krasznai Református Óvoda.

6. oldal

Olyan volt, mint aki az életéért küzd

Még pszichológushallgatóként került kapcsolatba ezzel az abortuszklínikaként is működő „kórházzal”.

8. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2019. OKTÓBER • 30. évf. 20. szám • Ára 1,5 lej

„Kinyújtóztál a halál oldalán”

József Attila „36 fokos lázban” írt verssora rémisztő képet tár elénk: önszántából a halált választó, az életről lemondó ember tehetetlenségét.

Túrsképtelen, törekeny lények vagyunk. Szívünk, mint a mézeskalács tükre, apróra repedezik, elménk törött cserépként szétesik. Mind több és több társunkat veszítjük így el, mint füzérből a gyöngyszemeket. Sok a megrázkódtatás, a próbatétel, az elhagyatott beteg, az öreg, nagy a magány, a bizonytalanság, a bűntudat, a vizsgabaj, a szerelmi bánat, a szegénység.

Felsorolni az élet ellen számtalan okot lehet, de életben maradni mégiscsak érdemes. Lefeküdni a halál oldalán, a sötétséget választani a napos oldal helyett – krízisállapot. És ebben az állapotban van egész szegény nemzetünk. Búskomor, szorongó nép vagyunk – önmegtágadása az életnek. De miként szoríthat egy néphe ennyi világfájdalom? Kiborult mécsesek olaját ki gyűjthetja újra?

Aztán néha úgy jár közöttünk a kísértés, mint valami járvány. Hullámban jön, lopakodva, s a legszebbjeinket, legjobbjainkat viszi el. Mindenki tehetetlenül áll a sok rettenetes hír hallatán, a lelkész „felkészületlenül” a koporsónál, hiszen valami rossz tartja markában a közösséget. Ez mint valami kegyetlenül szorító vaspánt, úgy vasalja fájdalommasra a mindennapi élet menetének kerekét.

(folytatás a 2. oldalon)

Az Élet felől az elmúlásról

Megmagyarázhatatlan lehangoltság kerít hatalmába. Október végén már nem nyílnak a völgyben a kerti virágok... Az elmúlás fájó veszteségeket juttat eszünkbe. A halál gondolata sokkol. Ilyenkor, október végén valahogy mintha olyan szomorkás lenne minden. Az árnyas fények, a reggelente megjelenő száradt falevelek, a hűvös szél, a levegőben szálló füst illata. Gyönyörű az őszi, tele van illattal, ízzel, gyümölcsös. És mégis szomorkás. Ez nem tavaszi éledés, hanem őszi elhalkulás. Erre is szükségünk van, hogy helyünkre kerüljünk. Érezzük gyengeségünket. Megéljük az elmúlásnak való kiszolgáltatottságunkat. Istenre van szükségünk. Hogy átöleljen, vigasztaljon, feladatot és erőt adjon. Kérünk, és Ő a lényeg, a

szükségessé adja. Csak egy földi életünk van. Nem mindegy, hogyan éljük. Beérjük emberré vágyak morzsáival, vagy megragadjuk az örökké Élőt? Elcsüggedt, szárnyaszegett, fáradt és szomorkodó emberek, akik az életet az elmúlás felől szemlélik. Kérünk, kéregetünk Istentől ezt-azt, de a legnagyobbat, az életünk minőségi javulását, az örök reményt nem merjük kérni. Mitől lehetne jobb a világ és az élet, ha maga a rászoruló sem hiszi el igazán, hogy a naponkénti túlélésnél sokkal többet kaphatna. Az elmúlásra és halálra gondolva jó tudni, hogy a fájdalom, a hiányérzet múlik el tökéletesen, és nem az élet. Az élet folytatódik az Isten országában, a tökéletes boldogságban. Engem ez vigasztal és ösztönöz október végén is.

www.facebook.com/harangszo

„Kinyújtóztál a halál oldalán”

(folytatás az 1. oldalról)

Senki sem mer szembenézni a valósággal. Az ember hallgat: részvétből, sajnálatból, tapintatból. Minek bolygatni a hozzátartozókat saját családi bajukban? S talán ezen csúszik el minden, itt libben ki jóra-rosszra az igazi segítségnyújtás mérlege. A némaság leple alatt fürkésző tekintet, a mindenki által feltett, megválaszolatlan kérdések zöme nem gyógyír a fájdalomra. A gyászoló család pedig két fal között áll: az egyiket a halál megválaszolatlan kérdése vonja fel, a másik a külső világgal szembeni szégyenérzet. Pedig ami történt, nem szégyen, csak baj, amin lehet segíteni.

Ami segít, az a közösség imádkozó lelki ereje. Hatalmas, felfoghatatlan erő van a jószág felé vezető közösségi szellemben. Onnan még az ördög is elszalad, mert bevehetetlen bástyával áll szemben.

Miért kell elmenni haszontalanul? Büszke nemzet vagyunk, talán maximalista. Mindig a konfliktusokban, a nincstelenségben edzett korosztály adja fel? Őseink háborúból, fogságokból tértek haza, újrakezdeni az életet, a semmiből jövőt kovácsolni, akkor, amikor oly sok volt az áruló, amikor egy tál lencséért vagy lóért országot adtak el. Ily korban éltek ők a Földön és mégis haladtak tovább az eredményért, s az mi magunk vagyunk: egy gyenge, labilis nemzedék.

Bajba lehet jutni, de ki is lehet lábalni belőle. A nyertes az, aki képes saját drámájának a másik oldalát is elolvasni és megérteni. Az jár jól, aki képes visszafűződni a gyöngy-sorra és ott csillogni tovább, akár megfakult fényvel is. A nyertes az, aki fel tud emelkedni saját szomorú történetén és képes utólag mosolyogni rajta. Az élet kereszte felemel, akár kottában a hangjegyeket – mondta Beethoven.

Sokan úgy gondolják, hogy manapság egyre több a tusakodó, kevés az életmentő – nagy az ár, kevés a mentő. De aki lefekszik a halál oldalán, ideát a legnagyobb bánatot hagyja maga után. Mert ki ne értené meg a kétségbeesett embert? És ki értené meg jobban, mint szerettei, mint az Isten? Mert Ő annyira szeret, hogy a „megrepedt nádszálát nem töri el, a füstölő méceszt nem oltja ki”. Még az öngyilkosság sem oszlatja el az üdvösséget, amelyet ígért nekünk. Ő tudja, mennyire gyengék, törekények vagyunk, még az állatoknál is tehetetlenebbek, kiszolgáltatottabbak: „elhervadunk, mint a virág, ha forrón süt a nap”.

VERES PIROSKA

Jézus sír, hogy vigasztaljon

Életünkhez hozzátartozik a könny, a sírás és a szomorúság. Jézust is elfogta a szomorúság és sírt. Ennyire emberi volt Ő.

„Jézus könnyekre fakadt.” Jn 11,35. Szomorúsággal teljes a Bibliának ez a rövid megállapítása. Lázár meghalt. Lázár szerette Jézust. Barátja, lelki testvére volt Jézusnak. Most Jézus a sírja előtt áll... Az emberek, akik ott vannak Lázár sírjánál, sírnak. És a Lázár testvérei is. Mindenki, aki ott van! Nagy, belső, lelki fájdalom fogja el őket.

Mit tesz Jézus? Szárazon maradnak az Ő szemei? Csak mint Isten tekint a sírra? Nem, Jézus sírásra fakad. Őt is nagy, belső, lelki fájdalom fogja el. Együttérez, és együtt szenved a sírókkal. Együtt sír velük! Jézus teljesen átélte a sírók fájdalmát. Ő teljes mértékben, testileg-lelkileg részt vett a gyászban, a fájdalomban.

AMIKOR ÉN SÍROK

Ha a gyász fájdalma az én szívemet szorítja össze, Jézus akkor is ott van és együttérez velem! Velem együtt mélyen meghatódik, megindul, megrendül és velem együtt sír. Ezzel erőt ad a gyász elhordozására.

Édesanyám már tíz éve meghalt, de még mindig emlékszem az elválásra... Már haldoklott. Egy szobában voltunk egész éjszaka. Reggel hét órakor már hörgött. Haláltusáját vívta. Láttam, hogy nem sok van hátra. Bibliámhoz nyúltam és kerestem a 23. zsoltárt. Izgalmamban, megrendült lelkiállapotomban alig találtam meg. Pedig kívülről tudom.

Ott álltam a haldokló édesanyám ágya mellett és olvastam a zsoltárt. Hörgése egyre halkabb lett, és én éreztem, hogy a jó Pásztor viszi őt a lelki legelőre és üdítő forrásvízhez. Megvidult lelke... „Az áldott orvos közeleg...” énekeltem és egyre jobban láttam rajta, hogy hallja és mindent ért. Aztán elcsende-

edett. Az áldott Orvos eljött érte... Engem, bennünket sem hagyott el az Úr. Mindenben éreztem, hogy részt vesz a gyászunkban, velünk van.

ÁLTALAM VIGASZTAL MÁSOKAT IS

Azóta tíz év telt el... Sok idő... De Jézus soha nem hagyott magunkra. Akkor sem, amikor nagyobbik lányunk élet-halál között műtóasztalra került. Én pedig húsvét nagyhe-tében, nagyszombaton Jézussal együtt imádkoztam egy éjszakán át: Atyám, a Te kezedbe teszem leányom lelkét. Életet kapott még... Férje azonban nemsokára autóbaleset áldozata lett.

A kórház folyosóján várakoztomban szólt az Úr a napi ige által: „Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak.” Jel 3,2 Uram, hiszen én vagyok a halófélben levő!... S nekem adod ezt a nehéz feladatot! Már másnap erősített az Ige által: „Íme, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat...” Jel 3,8 S én tudtam, hogy ez az ajtó nyitva van a vejem előtt... Akkor sem hagyott magunkra az Úr Jézus. Ott volt a bánatunkban és éreztük is, hogy a testvérek nagy serege imádkozik értünk.

Ugye te is átéltél már ilyet? Volt idő, hogy bánatodban, fájdalomban Jézus veled együtt sírt. De Ő nemcsak együttérez veled, hanem el is vezet a kies legelőre és az üdítő forrásvízhez, hogy vándorolhass a halál árnyékának a völgyében a menny felé. Naponta szól, bátorít az Ő Igéje által. Ne mulaszd el olvasni a Bibliát. Ne hanyagold a templomot.

Imádkozz, hogy Szent Lelkével erősítsen az Úr, hogy Jézussal lehess egész életedben! S akkor Vele a szomorúság is javunkra válik és békességet ad. Megrendül látva elesett állapotunkat és együtt sír velünk, és vigasztal bennünket: „Én élek és ti is élni fogtok.” Itt a földön s ott a mennyben!

CSOMAY ÁRPÁD

Az emberi élet fontos része: az öregedés

Senki sem él örökké! – tartja a népi bölcsesség. Az öregedés egy természetes biológiai folyamat a halál felé vezető úton.

Az öregedést a sejtes károsodások – rosszul működő fehérjék – egyre növekvő felhalmozódása okozza. Amikor a sejtpusztulás tömeges mértékűvé válik, akkor az adott szerv működése leáll.

Az öregedés tehát a halál felé visz. Talán még emlékszünk a biológiaórákon hallott evolúciós magyarázatra, mely szerint a természet így szabadul meg azoktól az egyedektől, amelyek már túl vannak szaporodóképes korukon. Az öregedés tehát önmegsemmisítő biológiai mechanizmus, amely szükséges a fajok stabil fennmaradásához.

AZ ÖREGEDÉS MEGÁLLÍTÁSA

Ha megértjük az öregedés genetikai alapját, akkor már viszonylag könnyen megoldható lenne a folyamat gátlása – állítják kutatók. Ha pedig lassíthatnánk az öregedési folyamatot, akkor az egészséges idősor felső határa, így az élettartam, jelentősen megnőhetne. Az idős emberek életét megkeserítő betegségek csak jóval később vagy akár egyáltalán nem alakulnának ki.

Hiszen nem öregedő életformák ma is léteznek! Ezek közé tartozik a csírvonal (az ivarsejteket létrehozó szövettípus, amelynek sejtei genetikailag összekötik az egymást követő generációkat), a korlátlan osztódási kapacitású rákos sejtek (ilyen sejteket laboratóriumi körülmények között szinte bármédig lehet tenyészteni), és néhány alacsonyabb rendű állati faj, mint például az édesvízi hidra és a férgek közé tartozó planária.

Az akár több száz éves emberi élettartam sem lenne elképzelhetetlen! Kétszáz éve körülbelül 45-50 esztendő volt a születéskor várható élettartam, ami a javuló orvosi ellátásnak és életkörülményeknek köszönhetően

az utóbbi évtizedekben lineárisan növekedett, és mára a fejlett országokban megduplázódott, elérte vagy meghaladta a 85 évet.

Döbbenetes tény, hogy például Monacóban a férfiak várható élettartama jelenleg 93 év. Kísérleti körülmények között már ma is hihetetlennek tűnő élettartam-változásokat tudnak előidézni. Fonalférgekben például, amelyek normálisan csupán 10-14 napig élnek, genetikai eszközökkel amerikai kutatók 60-70 napig élő törzseket állítottak elő. Ez emberekre átszámítva egy 500 éves emberi élettartamnak felelne meg.

Etikai síkra tévedve sem lehet megkezdni azt a kérdést, hogy mi lenne akkor, ha meggátolnánk az öregedési folyamatot. Túlnépesedés, háborúk, erőszak, elnyomás. Nyilvánvalóan ez a vége, ha az ember szembeszáll a természet Isten teremtette törvényeivel!

ÖREGEK A SZENTÍRÁSBAN

Az ószövetségi kronológiai kutatások az izraeli ember várható élettartamára is kiterjednek. Júda királyainak Dávid-házához tartozó 14 királyát vizsgálva (Kr. e. 926–597 közötti időszak, Roboámtól Jojákim királyig) érdekes eredményre jutottak. Az összevetett királyok 21–66 éves koruk között haláloztak el, átlagéletkoruk 44 év volt. Figyelembe véve, hogy a hercegeket gyermek- és felnőttkorukban is jobban vigyázták, a nép átlagéletkora ennél is alacsonyabb lehetett.

A 90. zsolttár 70 évben állapítja meg az ember élete éveinek számát (kivételes esetben 80 esztendő), Mózes pedig 120 évig élt, bár ebben lehetett szimbolikus érték is, hiszen az ószövetségi szemlélet szerint a hosszú élet az igaz és istenfélő élet gyümölcse és jutalma. Az igaz és becsületes öreg embert Isten szereti és megáldja.

A Biblia szemlélete azonban nem elfogult, nagyon is reális. Bár nem szűnik meg

figyelmeztetni az öregek tisztelésére és az időskor értékeire, mégsem beszélhetünk az öregek uralmáról Izraelben. Sok esetben Isten a fiatalabbat választja: Józsefet idősebb testvérei közül, a gyermek Sámuel az idős Éli pap helyett, az ifjú Dávidot Saul király helyébe, Ézsau áldását pedig Jákóbnak adja.

Isten mégsem az életkor alapján választ, sokkal inkább a magatartás szerint: József hűséges marad Istenhez minden körülmények között, Sámuel egész életében tiszta szívvel áll meg Isten és emberek előtt, Dávid leleménységét és Jákób céltudatosságát használja fel Isten akarátának véghez vitelére.

A fiatalok jellemvonásai között lehet a tétovázás (Bír 8,20), a feladattól való visszarettenés (Jer 1,6), a meggondolatlanság (Roboám király ifjú tanácsadói – 1Kir 12). Az idősek tapasztalatát a Törvény is megbecsüli azzal, hogy az ő feladatuk a jogi esetek nyilvános tárgyalása a város kapujában. De van a koros életnek árnyoldala is: az idősdő nők elvesztik a gyermekszülés képességét, elhatalmasodik felettük a magánytól és a kiszolgáltatottságtól való félelem.

A léviták szolgálata éppen ezért korhoz kötött volt. Az áldozatok bemutatására 30 és 50 éves kor közötti lévitákat osztottak be, hiszen ehhez a szolgálatételhez érettség és jó fizikai állapot szükségesletett (4Móz 4).

Később a hivatalba lépés alsó korhatárát 25 évre szállították le, és megengedték, hogy az 50 évet meghaladottak – kizárólag – segédszolgálatot végezzenek (4Móz 8), valószínűleg az utánpótlás hiánya miatt. Az újszövetségi iratokban pedig már szó esik – adott helyzetekben – a fiatalok presbiteri és püspöki feladatáról is (1Tim).

KIEGYENSÚLYOZOTT HOZZÁÁLLÁS

A Biblia tehát nem elfogult, tudja, hogy vannak dőre és balga öregek is. A bölcsesség az öregedés folyamatának nagyon pozitív, de nem szükségszerű velejárója. Viszont arról is szól, hogy Isten képes az öregedésnek megálljt is parancsolni. A 92. zsolttár dicséri az igazakat, akik öreg korukban is „képesek sarjat hajtani”. Ézsaiás próféta szerint pedig, akik az Úrban igazán bíznak, azok az Istentől fiatalokat megszegyenítő erőt is kaphatnak (Ézs 40,30-31).

Az ókori rómaiak idején úgy tartották, hogy az öregség betegség, amiből még mindig meg akar gyógyulni a világ.

A Szentírás tanítása viszont világos: tisztelni kell az öregkort megélt embereket és nem megvetni az idős állapotot! De sem az öregséget, sem a fiatalságot nem szabad isteníteni. Az öregedés az emberi élet Istentől teremtett része és nem véletlenül véges!

Számukra a halál az egyetlen lehetőség az életben?

Életet munkál-e, ha kiközösítem a sikertelen öngyilkosságot elkövetőt, vagy teljesen elítélem az önmagát megölőt és keserítem hozzátartozóinak életét? Igen, az élet elleni tett Isten elleni cselekedet. De az öngyilkossági kísérlet, illetve az öngyilkosság mint tett, ugyanúgy, mint minden bűn-tett, „a megbocsátás hatalma alá rendeltetett”.

Az öngyilkossági válság, mint minden krízis, folyamat. Ez a folyamat néha talán a környezet számára is felismerhetővé válik, máskor pedig felismerhetetlen. Sokféle tényező befolyásolhatja.

BESZÜKÜLŐ LEHETŐSÉGEK

Ezt okozhatja valamilyen külső esemény. Ilyen lehet egy szeretett ember, családtag elvesztése vagy egy gyógyíthatatlan betegség megjelenése. De okozhatja lelki zavarok jelentkezése is. Amikor az egyén mindent sötétben lát, elveszti reális ítélőképességét. Nem tudja felmérni lehetőségeit. Hanghordozása is egyre monotonabbá válik. Ismételten visszatér sorsa kilátástalanságának ecsetelésére.

Kapcsolatai is beszűkülnek, egyre magányosabbá válik. Ezt tetézi az, hogy a szenvedő felismeri magányos helyzetét, és ezzel „bizonyítja” magának, hogy senki nem érti meg, teljesen egyedül van. Ezáltal még inkább eltávolodik környezetétől. Egyre értetlenebbnek lát mindent. Egyre értelmetlenebbé válik számára minden, még saját élete is.

Érdekes megjegyezni, hogy az agresszív pszichológiai értelemben fontos és pozitív jelenség. Az agresszió az, aminek a segítségével lát hozzá az ember például valamilyen feladat elvégzéséhez. Ez által közeledik a másikhoz, illetve védekezik. De mivel az öngyilkossági krízisben ez nem rendeltetészerűen működik, az amúgy építő agresszió rombolóvá válik és az egyén ellen fordul. Képletesen fogalmazva, amikor a konstruktív agresszió nem

tud kifelé „robbanni”, elfojtva belül robban és mindent rombol. A szenvedő egyre többet kezd foglalkozni a halállal. Ezt a témát összefüggésbe hozza saját kilátástalannak tűnő helyzetével, és egyre inkább arra a következtetésre jut, hogy „végre véget lehet vetni mindennek”.

A LATOLGATÁS SZAKASZA

Ilyenkor már „általánosságban” el tudja képzelni, hogy véget vessen az életének. Ezt már a konkrét halál mód elképzelése követi. Ha mindezek után egy látszólagos nyugodt állapot jelentkezik, az csak a vihar előtti csend. Mert ez a nyugalom a belenyugvást jelenti.

Indokolatlan nyugalom, illetve a változás nem jó jel. Az ilyen személyrel szemben nem helyes az a magatartás, hogy szemet hunyunk, úgy teszünk, mintha észre sem vennénk szándékát és helyzetét. Az sem célravezető, ha kételkedésünknek adunk hangot: úgysem mered megtenni.

Ilyenkor a szenvedő kényszerhelyzetbe kerül, bizonyítania kell szándékának komolyságát. Nagyon fontos tudni, hogy a

morális elítélés nem segít, sőt. Aki öngyilkosságra gondol, az nagyon jól tudja, hogy ez bűn, és ő is elítéli tettét. De ha ehhez az önelítéléshez még a környezete részéről is elítélés járul, az már túl nagy nyomás lehet, s ez a tett végrehajtását siettetheti.

A megoldás a komolyan vétel. Vagyis nem kicsinyíteni le a szenvedő problémáját. Igyekszem vele együttérezni és érdeklődöm a helyzetéről. Ezzel is azt sugallom, hogy fontos és számít nekem. Kétségbeesett, megoldást kereső emberről beszélünk, nem pedig egy megátalkodott gonosztevőről. És ez már sugallja az öngyilkossághoz való hozzáállásunkat is.

ÉLETRE ÉS NEM A HALÁLRA

Az emberi élet szabadságra teremtett. Ez azt jelenti, hogy szabadon dönthetünk. De a döntés felelősséggel jár. És hogy az ember könnyebben tudjon dönteni, jól dönteni, nos, azért adatott a törvény. És hogy élni tudjunk a döntéseink következményeivel, azért adatott az örömhír, vagyis a kegyelem üzenete.

Az ember azt gondolja, hogy az önként és önmagának okozott halálban megadhatja magának a legnagyobb és végső szabadságot. De Isten az embernek az életre adott szabadságot és nem a halálra. Az élettel, illetve halállal kapcsolatos végső döntés az Isten kezében van. Az ítélet az Istené.

Nem tagadhatjuk ki az öngyilkosokat. Keresztény emberként az én feladatom a megelőzés. Annak hirdetése, hogy az öngyilkosság nem helyes és semmiképp sem megoldás. De a már bekövetkezett tragédiát a megbocsátó kegyelembe ajánljam, ugyanúgy, mint az egyéb bűnöket. Honnan tudhatnám, hogy az öngyilkosságot elkövető életének utolsó pillanatában nem kért-e és kapott-e felmentést Istentől?!

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

Ideje van mindennek

„Megvan az ideje az életnek, és megvan az ideje a halálnak.” És ezt az időt nem az ember, hanem maga az élet Ura, Isten szabhatja meg.

Az immáron ötszáz éves reformációnak, a protestantizmusnak éppen az az egyik legfőbb erőssége, hogy tudomásul veszi a különbségeket, meghallgatja, szóhoz juttatja a különbségeket. Emellett határozott, Isten szaván alapuló véleménye van a világ dolgairól. Ennek megfelelően a kényes kérdésekben is elengedhetetlen az egyház véleménye és útmutatása.

Az egyházak küzdenek a haldoklók méltóságáért és emberi jogiáért. Ez magában

foglalja a személy legalapvetőbb emberi jogát is – vagyis a jogot az életre és az egészségre. Az egyházak támogatják a beteg akaratát, ha jogot formál az életre vagy pedig a kezeléssel való lemondásra – mindazonáltal ellenzik azt, hogy kijátszható legyen az autonómia fogalma a haldoklóval való szolidaritással és empátiával szemben.

Az egyház elutasítja az eutanázia és az abban való segítségnyújtás teológiai, etikai igazolását. Ezzel együtt azonban tudomásul veszi a társadalmi viszonyulás változását az eutanázia bizonyos formáival kapcsolatban. A társadalom e véleményváltozásával kap-

csolatban az egyház hangsúlyozza: a szociális, orvosi és ápolási viszonyok jobbá tétele és fejlesztése elengedhetetlen ahhoz, hogy biztosítani lehessen az emberek méltóságát mind az élet során, mind a halál beálltakor.

Az egyház feladata az evangélium hirdetése mellett az emberekről, a felebarátról való gondoskodás. Ez természetesen jelenti az élet védelmét, minden tekintetben méltó körülmények megteremtését az életre, de a halálra nézve is.

Az Európai Protestáns Egyházak Közössége (GEKE) nyomán

Határon átívelő hídépítés

MAGYAR FOGLALKOZÁSOK A PARTIUMBAN

Minden egyes találkozással az összetartozásunkat erősítjük, mondja Csillikné Szólláth Julianna, a Hídépítés határon innen és túl program vezetője. Szerinte történelmünkben mindig akkor történt a veszteség, ha rést hagytunk, nem kapaszkodtunk kellően egymásba.

– Nyolcadik éve látogatja egy hajdúnánási pedagóguscsoport a Partium több települését, hogy nemzetről, kultúráról, néprajzról, történelemről tanítson. Milyen örömök, visszajelzések adják az évenkénti folytatáshoz, megújuláshoz szükséges erőt?

– A gyermekek szeretete, kíváncsisága, együttműködése, őszintesége, egy-egy témára való rácsodálkozása ad erőt a következő alkalom megszervezésére. No és az, hogy elmondják, mennyire várnak minket „anyaországiakat”, hajdúnánásiakat. Az is jó érzés, hogy több helyen a felnőttek is bekapcsolódnak ezekbe az együttlétekbe. Elkísérik a gyermekeket és kedvük lesz ottmaradni. Ölelésükben, tekintetükben minden benne van. Érzem a hálát, és ez nagyon nagy erőt ad. A vér vízzé sosem válik, mi összetartozunk. Ezt érezzük, erősítjük minden egyes találkozással.

– *Mindegyik helyszín más-más lehetőséget és kihívást rejt magában. Hogyan tudnak erre ráhangolódni?*

– Igyekszem minden településsel jó kapcsolatot tartani személyesen is. Odafigyelek erősségeikre, gyengeségeikre, és mindig őszintén mondom el meglátásaimat. A szeptemberi, éves egyeztető, közös találkozókat is azért szervezem, hogy legyen módunk örömeinket és gondjainkat személyesen átbeszélni. Hiszek abban, hogy mindig mindent meg lehet oldani. Kell hozzá a két szem, két fül és egy száj. Isten csodálatosan teremtett meg minket. Ha az arányokra odafigyelünk, mindig van és lesz megoldás. Hiszem, hogy egymás életében vagy áldás, vagy leckék vagyunk.

– *A nyolc évvel ezelőtti kezdetekhez ké-*

pest milyen változásokat figyelt meg a partiumi magyar közösségek mindennapjaiban?

– Sajnos a mindennapokra nem látok rá, de vannak észrevételeim. Mindig is célom volt, hogy a települések gyermekei és felnőttjei közelebb kerüljenek egymáshoz. Részből ezért találtam ki az évadzáró Barátságnapot, később a szórványtábort, újabban a közös utazásokat a történelmi, irodalmi helyszínekre.

Hiszem, ha több időt töltenek együtt a közösségek, jobban tudnak majd egymásba kapaszkodni, egymásnak segíteni és a megmaradás is könnyebb lesz magyarként. A gyerekeknél ez könnyen megy, de a felnőttek több olyan dologba is belecsúsznak, ami elkerülhető lenne. Nem szabad engedni a megosztást. A magyarság történelmében mindig akkor történt a veszteség, ha rést hagytunk, nem kapaszkodtunk kellően egymásba. Lehetnek vitáink, másképpen is gondolhatunk dolgokat, de mindig kell találjunk megoldást. Nem engedhetjük el egymás kezét, hiszen testvérek vagyunk, Isten akaratából.

– *Biztos számos élménnyel gazdagodott a foglalkozások során. Mi az, amit ma is szívében hordoz?*

– A kezdetekre tehető az első, feledhetetlen élmény. Várakleszen történt, hogy az első alkalommal közel 30 gyermek várt minket, de fele sem tudott magyarul. Gyorsan csapatokat alakítottam. A vezetők azok voltak, akik jól tudtak magyarul, így ők tolmácsoltak. Ismertettünk a gyerekekkel egy közös tervet, ami abból állt, hogy akkor jöhetnek a programokra, ha alapvető dolgokat megtanulnak magyarul. Lelkesen egyeztek bele, és el is kezdtük a tanulást. A színeknél jártunk, amihez beugrott egy vers is: „Piros, fehér, zöld, ez a magyar föld.” Kórusban, vidáman harsogták a diákok a versikét. Egyszer csak benézett morcosan az épület gondnoka, akkor döbentem rá, mit is mondtunk, egy román iskola nagytermében. Rámosolyogtam és folytattuk tovább körjátékkal.

FÁBIÁN TIBOR

Hídépítés határon innen és túl

Idén már a nyolcadik tanévét zárta a hajdúnánási Bocskai István Általános Iskola pedagógusainak önkéntes és áldozatos munkájára, valamint a város önkormányzatának és polgármesterének, Szólláth Tibornak a támogatására épülő program. Az évadzáró Barátságnapot június 1-én Szödemeteren, Kölcsey Ferenc szülőfalujában tartották.

Az alig húszezres anyaországi kisváros példamutatóan és magától értetődően tesz azért, hogy Bihardíószegre, Jankafalvára, Nagyszántóra, Nagyvárad-Ósiba, Poklos-telekre és Szentjobbra identitásformáló szellemi táplálékot juttassanak. A több helyen csak magyar foglalkozásként emlegetett alkalmakon részt vevő gyermekeknek és felnőtteknek ily módon olyan tartalmakhoz és magas színvonalú fejlesztő pedagógiai munkához van hozzáférésük, amelyek sok esetben teljesen hiányzanak az életükből.

A helyi és nemzeti identitást nemcsak erősítik ezek a tartalmak, hanem sokszor egyenesen az alappillérek letételére is vállalkozniuk kell a foglalkozások vezetőinek. A gyülekezetek és a hajdúváros közti kapcsolatok oda-vissza működnek, több csoport viszonzta az évek során a Hajdú-Bihar megyei pedagógusok látogatását, családok, gyermekek között szövődtek barátságok.

A részt vevő pedagógusoktól áldozatot is kíván ez a szolgálat, hiszen havonta egy hétfői napjukon hajnalban kelnek és estig úton vannak. Józsi-Tóth Sándorné Pirokska, az egyik önkéntes tanárnő azt mondja: élményt, feltöltődést jelentenek számára a találkozások. Czinegéné Daróczi Julianna pedig kiemeli: a történelmi, irodalmi, zenei témák feldolgozása, a kézműves-foglalkozások megtartása, a közös játék számukra is öröm, és rugalmasan megoldják az életkorból adódó csoportbontásokat is.

Hálaadó ünnepség és óvodaavatás Krasznán

Augusztus 25. kettős ünnep volt Krasznán: újkenyér vasárnapja és óvodaavató ünnepség is egyben. Ez a nap igazi mérföldkő a közösségünk életében, hiszen egy rég dédelgetett álom vált valóra. Magyarország Kormányának támogatásával és a Királyhágómelléki Református Egyházkerület segítségével felépült a Krasznai Református Óvoda.

A HÁLAADÁS HITVALLÁS

Az avatóünnepség hálaadó istentisztelettel kezdődött. Igét hirdetett Csűry István püspök. Kihangsúlyozta, hogy mennyire fontos ez a nap, hiszen az Úr háza felépült, úgy, mint Salamon idejében. Egy olyan óvoda, ahol a gyerekek hitben és szeretetben nevelkednek majd. Az Úr házának mindig fel kell épülnie. Fel kell épülni a gyülekezetben és a családban. Az Úristen dicsősége betölti majd az épületet és megerősíti a közösséget. Ezért vissza kell vinni az istenszeretetet, templomszeretetet az Úr színe elé. Értékeket kínál az Isten gyermekeinkben, megmutatja, hogyan kell nevelni összekulcsolt kézzel, nap mint nap hálát adni mindenért.

Az igehirdetés után Bogdán János Szabolcs esperes köszöntötte a gyülekezetet és felhívta a figyelmet az 5Móz 8,11 alapján arra, hogy elsősorban Istennek kell hálát adnunk mindenért. Mert az Ő akarata nélkül semmit sem érthetünk volna el: „Ne feledkezz el Istenedről, az Úrról!” Egy nép megmaradásának a titka az Istennel való élő kapcsolatában rejlik.

Majd következett Magyarország Kormányának képviselőjében dr. Grezsa István köszöntője. A miniszteri biztos hangsúlyozta, hogy

ez az óvoda és bölcsőde nemes célt szolgál majd: megmaradni a Kárpát-medencében, megmaradni Erdélyben magyarnak és kereszténynek.

CSODÁLATOS KEGYELEM

Kelemen Hunor elmondta, milyen fontos, hogy ez az óvoda az egyház közegében épült. Ez az építkezés erőt ad a közösségnek, a jövőre mutat. Igen, van jövő a szülőföldön, lesznek újabb generációk, akik tovább folytatják ezt a munkát. Aki ilyen óvodát épít, az biztos benne, hogy lesznek gyerekek, akik tanulhatnak majd itt. Lesznek anyák, akik gyerekeket szülnek, akik megtartják hitüket, hagyományait, anyanyelvi kultúrájukat.

Farkas Zsolt előadótanácsos a Bírák 6, 8 alapján beszélt a csodákról. Az Úristen figyelmeztet arra, hogy nem hajlandó lemondani rólunk, kihozott a szolgálat házából azért, hogy legyen erőnk és legyen hitünk. Ez a mai óvodaavatás is egy csoda, mert a legfon-

tosabb pillanatban történik. Valahányszor elmegyünk az épület mellett, látnunk kell a csodát, Isten nagy kegyelmét.

Anderlik István iskolaigazgató elmondta, feljegyzések szerint 1859-től van óvodai oktatás Krasznán, és az akkori is felekezeti óvoda volt. Ez az épület igazi győzelem a közösség életében.

Kovács István lelkipásztor szerint azért készült el az épület, mert hisszük, hogy Kraszna harminc-negyven év múlva olyan lesz, amilyen lelki és szellemi nevelésben részesülnek az óvodásaink, mert ők elsősorban Isten gyermekei. Ezért is olvasható az óvoda falán az ige: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeküket, mert ilyeneké az Isten országa.” Mk 10,14

A feladatunk az, hogy olyan gyermekeket neveljünk, akik szeretik Istent, mert azok szeretik felebarátaikat is. Ezért is olyan szép példa ez az óvoda arra, hogy össze tudunk fogni határon innen és túl.

OZSVÁTH ILONA

Presbiteri Konferencia Súlyomkőváron

Az Egyházügyi Presbiteri Szövetség idén is megszervezte őszi konferenciáját Súlyomkőváron, közel 150 résztvevővel.

A megnyitó istentiszteleten Bogdán Szabolcs esperes hirdette az Igét a 2Kron 18,1-4 versei alapján. Jósáfát, Júda királyát Istennek tetsző életet élt, és eszerint kormányozta az országot. Ennek ellenére fia feleségül vette Akháb, a bálványimádó izraeli király lányát, és ezzel a politikai szövetséggel Jósáfát hibát követett el. Emberi érdekeket követett és nem Isten érdekét.

A világgal való barátságából mindig a hívő ember kerül ki vesztesen. Mert mindig a hívő kell engedjen és feladja elveit. Akhábnek nem Jósáfát istene és hite kellett, hanem a hadsereg. Jósáfát csapdába kerül és odaigéri seregét egy olyan harcba, amihez semmi köze nincs. Utolsó pillanatban eszébe jut: kérdezzük meg az Urat erről. Mit akar az Úr az életünkkel?

Fontos döntések előtt vigyük imádságban Isten elé életünket és mindig Órá hallgassunk.

IMÁDKOZZ ÉS DOLGOZZ

Nagy Róbert désházai lelkipásztor előadásában beszélt Nehémiás próféta életéről és szolgálatáról. A babiloni fogság után hazatérők Jeruzsálemet romokban találták. Évekig nem történt előrehaladás a munkálatokban. Egy küldöttség meglátogatta Nehémiást és arra kérte, hogy legyen segítségükre a felújításokban. Nehémiás, mielőtt bármit tenne, három hónapig az Úrhoz imádkozik. A mély imaélet elengedhetetlen a szolgálathoz. Ezután titokban végigjárja Jeruzsálem romjait és felméri az állapotokat. A presbiterek előbb imádkozzának, és aztán mérjék fel a tennivalókat a gyülekezetben. „A kaszafénésre is időt kell szánni kaszálás előtt, mert különben erőlködés lesz a

munka.” Nehémiásnak fájtak a romok. Neked fájnak-e a lelki romok, az üresedő templomok?

Ezután Nehémiás mozgósítja a munkásokat, a szolgálattevőket: 39 munkacsoport dolgozott a felújításokon. A lelkipásztor, a gondnok és a presbiterek mozgósítsanak és mozogjanak a testi-lelki munkában. Nem kell megijedni a kritikáktól, mert ha Isten áldása van a szolgálatokon, akkor az a gyülekezet épülését és gyarapodását szolgálja.

Az előadás után kiscsoportos beszélgetések következtek, ezeken a lelkipásztorok irányításával a presbitereknek alkalmuk volt megosztani egymással gondolataikat és kérdéseiket az előadással kapcsolatban.

A konferencia szeretetvendégséggel ért véget, ezután mindenki lelkileg feltöltődve tért vissza gyülekezetébe, a romokat számba venni és szolgálatba állni.

SZŐNYI LEVENTE

Én valóban hiszek az evangélium üzenetében

A nagykarolyi egyházmegyéből elég kevesen választják napjainkban a lelkesi hivatást. Ám vannak most is, akik fontosnak tartják az evangélium üzenetét lelkipásztorként terjeszteni. Arra pedig különösen büszkék vagyunk, ha a mi gyülekezeteinkből kerülnek ki ügyes teológusok. Hogy hogyan telnek számukra az egyetemi évek? Erről kérdeztük Bíró Kitti Odett teológiai hallgatót.

– Hol végezted a középiskolai tanulmányaidat?

– Középiskolai tanulmányaimat szülővárosomban végeztem, a Tasnádi Technológiai Líceumban, matematika–informatika szakon.

– Tasnádról már rég nem felvételizett senki sem teológiára. Te miért választottad ezt az egyetemet?

– Már kiskoromban is teológiára szerettem volna menni, azonban akkor még ez nem volt tudatos döntés bennem, többnyire inkább viccelődésnek mondanám. Középiskolai éveim során kezdtem komolyabban elgondolkodni a teológián, amikor kezdtem kapiskálni az evangéliumot. Úgy gondoltam, ha én valóban hiszek az evangélium üzenetében, akkor nekem valahogyan, valamilyen módon szolgálnom kell, tovább kell adjam másoknak is ezt az üzenetet. Azonban nem tudtam, hogy hogyan tudnám továbbadni, és akkor jött az ötlet, hogy erre a kérdésre talán a teológia lenne a megfelelő válasz. Végül is egy lelkésznek több lehetősége van az Ige hirdetésére, mint mondjuk, egy más szakmában dolgozó hívő embernek. Így végül XII. osztály elején elhatároztam, hogy beiratkozom.

– Milyen előzetes információkat hallottál az intézményről, és milyenek találd most, hogy már a hallgatója vagy?

– Előzetes információkat nem sokat hallottam, mivel nagyon kevés teológus ismerősöm volt. Egy táborban találkoztam néhány teológussal, ők meséltek nekem az ottani életről és az intézményről. Felkészítettek arra, hogy ez a hat év egy „lelki harc” lesz, mivel fogok olyan dolgokkal találkozni, amelyekről eddig teljesen mást gondoltam vagy hittem. Minden ilyen dologgal meg kell küzdeni és nem elbukni. Mindemellett meséltek az intézmény közösségéről, amely elmondásuk szerint nagyon felemelő és bátorító.

Most, hogy bejutottam, én is ugyanígy látom a dolgokat. Valóban vannak megharcolni való kérdések, azonban azt vettem észre, hogy ha ezeket megharcolom becsületesen, akkor tudok igazán egyre jobban fejlődni és elmélyülni a hitben. A közösségről pedig azt tudom elmondani, hogy egy nagyon egységes és összetartó társaság. Megtapasztalhattam azt, amiről Jézus is beszélt: osztozni egymás

örömeiben és bánatában. Tudom azt, ha van valami problémám vagy örömöm, akkor biztosan van valaki körülöttem, akivel ezt megoszthatom. És nagyon hálás vagyok ezekért az emberekért.

– Miből állnak egy teológus mindennapjai?

– Minden hétköznap 7.45-kor indul a nap a reggeli préccsel (áhitattal), ezt a harmad-, negyed-, ötöd-, illetve hatodéves teológusok tartják. Ez negyed órát tart, utána pedig általában 8.15-kor kezdődnek az órák, időtartamuk másfél óra. Vannak különböző programlehetőségek is, melyeket a teológusok maguk között szerveznek meg. Ilyen például az imaközösség, egy héten egyszer. Ez egy elcsendesésre való lehetőség, közösen dicsőítjük Istent, illetve mindig van egy rövid áhítat vagy imaséta. Továbbá vannak sportlehetőségek is, mint például: foci, kézilabda vagy röpi. Délután szintén préccsel zárunk, ezt az első- és másodéves tartja. Hétfévenként, a város adottságainak köszönhetően, a teológusnak van lehetősége a kikapcsolódásra, szórakozásra, az intézményen kívüli programokra is. És persze ne felejtjük el a vasárnap délelőtti akadémiai istentiszteletet sem, amelyen tanáraink, professzoraink hirdetik Isten Igéjét. Tapasztalataim szerint egy teológus soha nem tudja elmondani azt, hogy unatkozik, mivel mindig van valami, amivel lekötheti magát.

– Nyáron milyen kötelező programjaitok vannak?

– Tudtommal a minimális szolgálatok száma négy, azonban ennél sokkal több lehetőség van a szolgálatra, akár a helyi gyülekezetben, akár más gyülekezetekben, ha egy lelkész esetleg felkér a szolgálatra vagy a helyettesítésre. A szolgálatba beletartozhat egy biblia- vagy kátéóra megtartása, úrvacsoraszta, vasárnap délelőtti vagy délutáni istentisztelet, áhítat vagy akár a táborigazgató is.

(karolyirefegyhazi.hu)

Krisztus követői a weben

Nyolcvannyolc százalékos az internetes lefedettsége Magyarország lakosságának, ötvennyolc százalékunk valamilyen közösségi-média-felületet is használ.

Felnőtt egy generáció, amelyiknek születése óta természetes az online kommunikáció. Nem az a kérdés tehát, hogy az egyháznak jelen kell-e lennie ezeken az új platformokon, hanem az: hogyan jelenjen meg? Vígh Tamás, a Szólj be a papnak! mozgalom önkéntese és Hamar Donát vlogger mesélték tapasztalataikról az idei Reformátusok Szárszói Konferenciáján.

„Célunk a kereszténységet becsempészni a hétköznapokba” – ez a Szólj be a papnak! blog mottója. A Debrecenből indult, alulról szerveződő ökumenikus kezdeményezés lényege, hogy hétköznapi vagy épp szokatlan helyszíneken – kocsmákban, fesztiválokon, óriáskeréken – teremtenek lehetőséget arra az érdeklődőknek, hogy református, evangélikus lelkészeket, baptista pásztorokat, katolikus papokat és szerzeteseket kérdezhessenek az őket foglalkoztató témákról.

„Nem mindenkit lehet megszólítani a hagyományos eszközökkel, sokaknak nincs keresztyén barátjuk, aki odalépjen melléjük és azt mondja nekik: rád is vár a templom, a bibliaóra. A Szólj be a pappal nekik szeretnénk segíteni” – mondja Vígh Tamás. Blogjukat, Facebook-oldalukat, Instagram-fiókjukat és YouTube-csatornájukat arra használják, hogy rendezvényeiket népszerűsítsék.

Míg a Szólj be a papnak! esetében az online kommunikáció csupán eszköz a valódi találkozások megteremtéséhez, addig a fiatal keresztyén házaspár „beköltözik” az emberek személyes terébe, ugyanis Hamar Donát és Noémi YouTube-csatornáján ad párkapcsolati tanácsokat. Három éve házasodtak össze, közös szenvedélyük az önismeret fejlesztése. Mint mondják, a párkapcsolat sem működik magától: „energiát kell beletenni, hogy lehessen a gyümölcsseit szüretelni”. Rájöttek, hogy a videómegosztó oldalakon keresztül hatással lehetnek az emberekre, így elkezdtek azokat használni:

„A fiataloknak a YouTube helyettesíti a tévét, ezt nézik utazás és evés közben is. Mi tanácsokat, példát adunk nekik, megosztjuk velük, mi működik a mi kapcsolatunkban.”

Mottójuk:

„Hisszük, hogy az élet többről szól!”

(reformatus.hu)

Egy dal, mely megdönthetetlenül vezeti a keresztény toplistákat

Lauren Daigle *You Say (Azt mondd)* című számával hirtelen robbant be a köztudatba, meghódítva vele nemcsak a keresztény, hanem a populárisabb zenei világot is. Egyedülálló módon, 59 hete tartja első helyét a Billboard keresztény zenei toplistáján, megjelenése után a lemezadási toplistán a harmadik helyet érte el, szorososan Paul McCartney és Eminem mögött.

A *You Say* egy Isten és ember kapcsolatáról szóló őszinte, megható alkotás.

Lauren Daigle louisianai keresztény énekesnő, kétszeres Billboard Music Award nyertes, kétszeres Grammy-díjas, American Music Award és Gospel Music Awards Dove Awards nyertes.

A dalszöveg magyar fordítása így hangzik: *Azt mondd // Az elmémben folyton harcolok a hangokkal, amelyek azt mondják, hogy nem vagyok elég – // Mindük hazugság, amely azt mondja nekem, hogy soha nem fogok megfelelni. / Több vagyok, mint minden magas és minden alacsony összege? / Emlékeztess még egyszer arra, hogy ki vagyok, mert tudnom kell. // Azt mondd, hogy szeretve vagyok, amikor nem érzem. / Azt mondd, erős vagyok, amikor azt hiszem, hogy gyenge vagyok. / Azt mondd, hogy sokra tartasz, amikor elégtelennek bizonyulok. / Amikor nem tartozom senkihez, Te azt mondd, hogy a Tiéd vagyok. / És én elhiszem, ó elhiszem. / Amit mondasz rólam, / Elhiszem. // Az egyetlen dolog, ami most már számít, minden, amit Te rólam gondolsz. / Benned találok meg az értéket, benned találok meg az identitásom. // Azt mondd, hogy szeretve vagyok... // Mindent viszek, amim van, és most a Te lábaidnál fekszem, / Minden kudarc nálad van, Istenem, és minden győzelem nálad lesz. // Azt mondd, hogy szeretve vagyok... // Ó, elhiszem, igen, elhiszem. / Amit mondasz rólam, / Ó, elhiszem.*

A *You Say* (Azt mondd) már több mint 113 millió megtekintésnél tart a YouTube-on. Daigle az albumról így nyilatkozott: „Azt szeretném, ha ez az öröm lemeze lenne, a reményé, és ha az emberek megtapasztalnák újra, hogy milyen is gyermeknek lenni.”

(kotoszo.blog.hu)

„Láttam a magzatot – olyan volt, mint aki az életéért küzd”

Az amerikai Abby Johnson nyolc éve volt már a „Tervezett szülőség” (Planned Parenthood) elnevezésű intézménylánc egyik központjának igazgatója, amikor először kellett beugrania helyettesíteni valakit, és így asszisztálnia egy tizenhárom hete várandós nőn elvégzett művi terhességmegszakításban.

Még pszichológushallgatóként került kapcsolatba ezzel az abortuszklínikaként is működő „kórházzal”. A sokévnnyi munkája során sosem látta, hogyan is történik az abortusz. Azon a napon arra kérték, hogy a műtőben a „páciens” hasán tartsa az ultrahangos készülék vizsgálófejét, hogy az orvos lássa a magzatot, így a megfelelő helyre tudja irányítani a szívócsövet.

Az igazgatónő, aki korábban kétszer is került olyan élethelyzetbe, hogy a legjobb megoldásnak azt látta, hogy elvetesse a gyermekét, és az esemény idején már maga is édesanya, a fejlett technikának köszönhetően a képernyőn tökéletesen látja a babát, amint igyekszik elmenekülni a cső elől, de az anyaméhen belül nem tud messzire húzódni.

Először az egyik lábát, majd a másikat tépi le a vákuum, végül a kis test is annyira szétroncsolódik, hogy átfér a szűk csövön, be valamiféle nagy „darálóba”.

A pszichológusnő elborzadva szembesült azzal, amibe korábban talán bele se gondolt: a baba próbál életben maradni...

Ez a látvány hozott döntő fordulatot Abby életében, vagy már akkor elkezdett benne átbillenni valami, amikor megtudta, hogy új abortuszklínika épül, ahol a huszonnegyedik hétig elvégezhető lesz az abortusz, ráadásul az „egészségügyi központ”-hálózat célkitűzése a művi terhességmegszakítások számának megduplázása a kívánt bevétel érdekében?

Ki lehet-e szállni a gépezetből? Mit kezdhet a gyötrő büntudattal, hogy huszonnégyezer megfogott magzat az ő tevékeny közreműködésével nem született meg? Hogyan lehet megbékélni a múlttal?

Azóta, hogy 2009-ben Abby otthagya az abortuszklínikát, férjével nyolc gyermeket nevelnek, és mindenkinek elmondják, hogy van még két gyermekük a mennyben.

(szemlelek.net)

Fricska

Az új lelkes családlátogatásra indult. Az egyik háznál nyilvánvalónak tűnt, hogy valaki otthon van, de az ajtó többszöri kopogtatására nem érkezett válasz. Ezért a lelkipásztor elővett egy névjegykártyát és a hátuljára feljegyzett egy bibliai igehelyet: Jelenések 3,20. Majd az ajtóra ragasztotta a kártyát. Amikor következő nap ismét az említett lakáshoz érkezett, észrevette, hogy a névkártyát elmozdították és újabb „rejtélyes” üzenetet írtak rá. Ez volt az új üzenet: 1Mózes 3,10. Gyorsan fellapozta Bibliáját, hogy ellenőrizze az szentírási hivatkozását. Mikor ez megtörtént, majd megszakadt a nevetéstől. Hogy jobban értsük: Jelenések könyve 3,20 így kezdődik: Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek. Az 1Mózes 3,10 szövege: „Hallottam a hangod a kertben, és féltém, mert meztelen vagyok.”

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Ghittea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Békefy Lajos, Fábán Tibor, Tokár Sándor, Tötös Beata, Visky István, Wagner Erik.

Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726242824, 0259435386. E-mail: harangszoujsag@gmail.com
Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenci Kertész Abraham Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.
A lap terjesztése a lelkesi hivataloknál keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező irásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.